

SZÖVEG –
VANYÓVSZKI MÁRIA

A Salon
BUDAPEST

EGY KIS BOLT A VÁROSBAN

Nguyen Tran Norbit hiába keressük a műhelyében a megbeszélte időpontban, a város másik végéből telefonál. Megcsúszott, ne haragudjak, elnézte, kiment a fejből... Az egyszemélyes vállalkozói lét kihívásai párosulnak itt az ifjúság bohóságával. De épp azért kerestem meg őt, mert kifejezetten egy kezdő alkotó mindennapjainak szépségeit és nehézségeit akartam bemutatni a gyártói bázissal, illetve kisebb csapattal dolgozó, tapasztaltabb interjúalanyaim után.

◆ Bátorítással kezdem, amikor végre találkozunk.

– **Nagyon jó a NUEN név!**

– Tudod, milyen sokat gondolkodtam rajta? Másfél évet. Több A4-es oldalt teleírtam. Persze a latin madárneveket sem hagytam ki, amit sokan ellőnek. Aztán néztem, hogy milyen jó, akiknek a nevük a márkanév. De az enyém?! Ki sem tudják mondani! (Norbi apja vietnami, anyja Marosvásárhelyről költözött Budapestre.) Aztán végül mégis annál kötöttem ki, de megpróbáltam leegyszerűsíteni.

– **Egészen eredetiek a táskáid. Hol tanultál?**

– A táskakészítést nem tanultam. Grafikus vagyok, de soha nem dolgoztam abban a szakmában. Egy haverommal újrahasznosított ponyvából kezdtünk táskákat csinálni anyám varrógépével. De nekem a ponyva annyira nem tetszett, így amikor a társam lelécelt, új anyagok után néztem. Akkor találtam a bőrt. Mivel ezt a háztartási Singer varrógép már nem vitte, kézzel dolgoztam. De ez akkor csak hobbi volt. YouTube-videókat néztem, szerszámokat vettem. Autodidakta módon tanultam ki, belevittem a kreativitásom. A fizetésem fele erre ment el. Magamnak készítettem egy-két táskát, majd jöttek

a pozitív visszajelzések, az igények. Amit otthon megcsináltam, mindig megvették.

– **Ma már sokan ismernek. Márkád van!**

– Csináltam pár alapmodellt, elkezdtek odafigyelni az emberek, bekerültek darabok a Retrockba meg Tomcsányi Dórihoz.

– **Az elég jó indulás. Hozzá például hogyan jutottál el?**

– Két-három évvel ezelőtt a Toldiban dolgoztam, akkoriban nagyon sok MOME-s járt oda. Azt mondják, az egyetemen főleg kapcsolatokat építesz, ilyen szempontból ez nekem egészen olyan volt, mintha a MOME-ra jártam volna. Azért elférne egy diploma a zsebemben.

– **Sajnálod, hogy kimaradt az egyetem?**

– Jelentkeztem a MOME-ra, textilre, de akkor nem vettek fel. Ma már inkább formatervezésre mennék. Az kellő átjárást adna az anyagok között. Fával, fémvel, bőrral dolgozhatsz. Mindenbe adna belevitést. Bécsen gondolkodom még. Designvásáron voltam kint, két nap alatt mindent eladtunk. Utána meg is kerestek. A Four Seasons-ből is írtak, amire még szintén nem válaszoltam.

- A szállodától, a Greshamból? Az azért elég nagy lehetőség. Ki ne hagy!

- Tudom, de egyszerűen nem jutok el odáig. Nehéz mindezt egyedül csinálni az anyagbeszerzéstől a gyártásig. Tőke, plusz idő kellene, hogy összerakjak egy nagyobb készletet, amivel el lehet menni egy komoly fotózásra. Most, ha csinálok egy táskát, pillanatok alatt eladom. A bőrt megvenni is pénz. Ha több anyagom lenne, akkor termékenyebb lehetnék, mert most gondolkodnom kell, hogy mit csináljak belőle. Ragazkodom a növényi cserzésű bőrhöz, ami nem olcsó. Az elején nem szembetűnő a különbség, de 10-20 év múlva észreveszik. Szépen bebarbul, érik a viselőjével. Sokkal puhább és vastagabb is. A te táskád pl. vékony bőrből van, ezért van benne bélés. Én nem szeretek bélelgetni, ragasztani. Ezért kell vastagabb, aminek önmagában olyan jó a tartása.

- Mik a terveid?

- Hosszútávon szeretnék egy japán stílusú kis boltot a belvárosban, hátul lenne egy kicsi műhely, ahol élőben meg lehetne nézni a táskakészítés folyamatát. Emellett egy nagy műhely is jó lenne.

A gyártás kiadásán gondolkodtam, de nem illik össze azzal a szemlélettel, amit én képviselek. Volt, amikor kipróbáltam, hogy olyat csináljak, amit mindenki, de nem vették jobban. Az azoknak megy, akik felépítenek egy brandet, tolják a marketinget, viszont az már sokkal kevésbé szól a kreativitásról, az üzlet a lényeg benne. Én inkább maradok ilyen kis kézművesnek.

Ha az anyagbeszerzést, marketinget, menedzsmentet le tudnám passzolni, sokat segítene, az alkotásra tudnék koncentrálni. Amit most ellátok, két-három emberes munka. Lassan mennem is kell, ma még meg kell csinálnom egy hátizsákot a Shaibo énekesnőjének. ♦